

Europeisk arbetar- och fackföreningskonferens mot EU:s och Trojkans åtstramningspolitik

Svensk bulletin
nr 7, mars 2014

PARIS
1-2 Mars 2014

Europeisk
Arbetarkonferens

*Rapport
från Paris-konferensen, 1-2 mars 2014:*

**140 delegater
från arbetarrörelseorganisationer
i 19 europeiska länder samlades
för att stärka kampen**

Konferensens inledning i *Bourse du travail*

I en situation då upplösningsprocessen av Ukraina hotar hela Europa, så inledde **Claude Jenet** den Europeiska Arbetarkonferensen med att understryka det symboliska i att konferensen öppnas i den stora salen tillhörande Folkets hus i Paris – *La Bourse du travail* – under en byst av Jean Jaurès, som har sagt att ”kapitalismen bär i sig med sig kriget, såsom svarta moln bär med sig åskan”.

och vad är det som utvecklas? I Frankrike, liksom på andra håll, så har arbetsgivarna och regeringen beväpnat sig för att undvika en social explosion.

Liksom ni alla så känner vi till stabilitetspakterna, försöken att integrera de fackliga organisationerna, pakterna för ökad konkurrenskraft, de många ’uppföljningskommittéerna’, de olika typerna av ’sociala dialoger’ och slutligen den ’ansvars-

Jean Markun (t v), ordf. CGT:s järngruvarbetarfack i Lorraine; **Claude Jenet** (t h), tidigare sekreterare för landsorganisationen CGT-FO. Båda numera även sekreterare för det Oberoende Arbetarpartiet (POI)

Claude Jenet välkomnade delegaterna – fackliga och politiska arbetaraktivister med varierande politiska inriktningar från 19 länder i Europa – genom att lyfta fram betydelsen av den kamp som tusentals aktivister av varierande ursprung bedriver i Frankrike, ”för att enheten förverkligas i försvaret av kraven och också för att undvika att våra organisationer integreras i statsapparaten, för den politisk som dikteras av EU:s räkning.

På uppmaning av de fackliga landsorganisationerna CGT och CGT-FO kommer det om några veckor, den 18 mars, att äga rum strejkrörelser och demonstrationer mot den ’ansvarspakt’ som regeringen föreslagit – en ’ansvarspakt’ som i första hand syftar till att uppmana fackföreningarna att delta i en operation som består i att offra en del av våra erövringar, i synnerhet genom ett ifrågasättande av socialförsäkringssystemet. (...)

Uppenbarligen så kommer dessa instruktioner direkt från EU, kapitalets oeftergivliga krav, dikterade av finanskapitalet. Det är det, det handlar om. Det var det som diskuterades på Tarragona-konferensen”, som hölls i mars 2013.

Jean Markun höll det andra inledningsanförandet och spann vidare på samma linje: ”Vad är det då som blockerar

pakt’ som nu håller på att diskuteras med de fackliga organisationerna.

Denna mängd av åtgärder syftar till att tämja de fackliga organisationerna och sätta munkorg på arbetarna. (...) Men det finns en stark irritation hos befolkningen. Oron är sådan att det är möjligt att vi idag står inför en plötslig acceleration av historien.”

Jean Markun citerade exempel på ”motstånd mot det riksomfattande yrkesgemensamma avtalet (ANI) och uppmaningarna till strejk den 18 mars” som exempel på den ”mognadsprocess” som pågår inom den franska arbetarklassen. Processer som är motsägelsefulla, förklarade han, och underkastade påtryckningar från Europafacket, som, liksom ”Europaparlamentet”, försöker tvinga fram ett samförstånd för att beledsaga de förstörelseplaner som dikteras av Bryssel och som verkställs av alla regeringar.

Mer än 47 aktivister från 19 länder grep in i debatten. Ett upprop mot kriminaliseringen av fackliga aktioner i Spanien, liksom ett slututtalande, undertecknades massivt av deltagarna.

Några utdrag från inläggen

Jordi Salvador Duch är ledare för den spanska fackliga landsorganisationen UGT:s avdelning i Tarragona, Katalonien

Jordi Salvador Duch: Om några månader är det val till det så kallade "Europaparlamentet" (...) Vi utsätts för en cynisk kampanj, även inom vänsterns led. Samtidigt som vi, eftersom vi tar avstånd från denna Europeiska Union, anklagas för att vara "populister", "euroskeptiker" och till och med "rasister", att vi går "emot historien", mot den "europeiska freden" och en hel rad andra hemskheter. (...)

Vilka av oss är det de vill lura med sina löften – vi som varje dag lider av effekterna av deras kriminella politik? I den spanska staten har tendensen till ett tillbakatryckande följt en accelererad rytm under det senaste året. Det senaste exemplet är den nya lagen mot abort som driver oss tillbaka till Franco-statens "national-katolicism" och som kommer att tvinga arbetarkvinnorna att betala för privata kliniker i utlandet, eller att på nytt söka upp olagliga kliniker, som förr i tiden. (...)

Men varför kan de förverkliga allt detta? Därför att vi olyckligtvis fortfarande är en minoritet. I våra fackföreningar dominerar fortfarande idén att det inte finns någon annan utväg än att acceptera EU:s direktiv och att det är nödvändigt att nära följa allt som Europafacket säger. Den kamp inom arbetarrörelsen som vi påbörjade innan Tarragona-konferensen, och drev vidare på den konferensen, måste fortsätta, för att leda fram våra organisationer till enade aktioner för att driva tillbaka regeringen, för att riva upp reformen av arbetsrätten och pensionsreformen, för att stoppa statens attacker mot våra fackföreningar. (...)

Såsom arbetarna på Madrid-sjukhusen visade genom att stoppa privatiseringen av sjukvården. Eller kampen på Coca-Cola som ville säga upp hundratals arbetare, samtidigt som de går med vinst, eller renhållningsarbetarnas kamp (...) Vi måste fortsätta att organisera oss över hela Europa för att bedriva den här kampen på ett samordnat sätt, givetvis med respekt för varje organisations nationella form, men utan avbrott och i enhet. Det är därför som vi har kommit hit, för att diskutera och debattera om alla dessa punkter och om valen. Jag vill avsluta med att säga på katalanska: "Leve arbetarnas kamp och broderskapet mellan folken!"

Dimitra Birpanagous är aktivist inom grekiska SYRIZA – hon framförde en hälsning från SYRIZA:s borgmästarkandidat i Nafplion, **Pantelis Kokkinopoulos**

Dimitra Birpanagous (med bidrag från Pantelis Kokkinopoulos): Tiotals strejker på 24 eller 48 timmar, nästan fem år av kamp mot trojkans memorandum... Alla dessa rörelser – uppdelade på samhällets olika sektorer, uppsplittrade av fackliga och politiska åtskillnader – har inte förmått få ett stopp på förstörelsen. Vår regering hotar, på diktat från trojkan, landet och folket med en direkt förstörelse. (...)

Vår stad Nafplion (14 000 invånare) har tvingats gå samman med städerna runt omkring i namn av en territoriell reform kallad "Kallikratis". Som en konsekvens av detta så stängs skolor, postkontor, vårdcentraler och offentlig service, inom ramen för denna nya administrativa "enhet", som reducerar den kommunala demokratin för invånarna till ett intet.

Jag har accepterat förslaget från Syrizas lokalavdelning att ställa upp som kandidat i borgmästarvalet, eftersom jag bedömer att det kan bidra till att föra fram vårt folks krav. Som ett första steg på den vägen, vill vi jaga bort alla korrumperade som under årtal bedrivit sin politik mot folkets intresse. Samtidigt är jag medveten om att dessa krav inte kan tillfredsställas inom ramen för en enda stad och att svaren finns på annat håll.

Det är i den meningen som vi förstår intresset med denna konferens; vi är övertygade om att de ställningstaganden och de beslut som den kommer att resultera i, i en anda av arbetardemokrati, inte kommer att dikteras av "specialister" eller "experter", utan av oss själva – ungdomar, arbetare och arbetslösa. Eftersom arbetarnas frigörelse kommer att vara arbetarnas eget verk.

Att försvara våra krav, våra demokratiska rättigheter, våra jobb och våra löner är en legitim rättighet. EU och dess institutioner dikterar en annan väg. De har räddat sina banker och sitt system genom att driva sina folk till konkurs. Mot deras Union, måste vi ställa de europeiska arbetarnas och folkens enhet.

Några utdrag från inläggen

Kristian Goglio är delegat inom den italienska fackliga landsorganisationen CGIL

Kristian Goglio: Med mandat från en ”konferens för arbetarrörelsens oberoende och för en brytning med EU”, som ägde rum 8 februari 2014, understryker Kristian Goglio betydelsen av ”frågan om fackföreningarnas oberoende och de grundläggande frågor som står på spel på den fackliga landsorganisationen CGIL:s kongress, som äger rum om några veckor. För att få de italienska arbetarna att acceptera uppoffringarna så är det avgörande att CGIL samarbetar.

För ett år sedan sa CGIL nej till ’produktivitetspakten’ som ifrågasatte de nationella kollektivavtalen, och bidrog på så sätt till att fälla regeringen Monti. Det är därför som den nya regeringen Letta på alla sätt försöker att dra in CGIL och, i april [2013] skrev ledarna för min fackförening under denna pakt. En månad senare skrev de under avtalet om facklig representation som hotar själva existensen av CGIL, eftersom med detta avtal så åtar sig CGIL att inte driva krav, att inte mobilisera och att inte fördöma de avtal som skrivits under av en majoritet av andra fackföreningar. (...)

Det är en fruktansvärt allvarlig sak för fackföreningen, det är en fruktansvärt allvarlig sak för demokratin. (...) Till och med FIOM – Metallfacket – som i december 2012 stod i ledningen för rörelsen för ett nej till ”produktivitetspakten”, stödjer dessa avtal. Men bland fotfolket, delegaterna och aktivisterna så har motståndet utvecklats och ställningstagandena har mångdubblats.

En del av dessa aktivister har samlats kring ett dokument till CGIL:s kongress – ”Motion Två” – som tar ställning för att undertecknandet dras tillbaka, eftersom man är emot ledningens dokument. Denna motion tar upp många andra frågor, men den är väldigt intressant, för den tydligt säger att det är nödvändigt att bryta med EU, att bryta med fördragen. Och den kräver att undertecknandet av avtalen dras tillbaka.

Framläggandet av det här dokumentet har skapat en viktig diskussion inom CGIL, en diskussion som fortfarande pågår, så bra att även FIOM har tvingats ändra sig och, under trycket från fotfolket, ta ställning mot avtalet. (...)

I förberedelserna inför CGIL:s kongress så har vi, delegater till Tarragona-konferensen, lyckats skapa nya kontakter, sprida uppropet till dagens konferens och diskutera med alla de som inom CGIL öppet börjar säga: bryt med EU; nej till sociala pakter!

Constantin Cretan (t v) är rumänsk gruvarbetarledare som suttit många år i fängelse för sin kamp, nu ledare för gruv- och energifacket

Constantin Cretan: Efter att ha påmint om att hans fackförening bildades strax efter hans frigivning efter ”de långa åren i fängelse som regeringen hade dömt oss till”, och efter att ”återigen tackat kamraterna i den internationella arbetarrörelsen som stått vid vår sida och stött oss och våra familjer”, Så slår Constantin Cretan fast att i Rumänien ”är situationen förfärlig. Det är trojkan som styr (...).

I gruv- och energisektorn är situationen katastrofal. Av de 160 000 gruvarbetare som fanns 1990 är det 34 000 kvar. I energisektorn från 120 000 till 40 000. Och majoriteten av dessa företag har privatiserats och tillhör utländska företag. Vem hade kunnat föreställa sig att de enorma värmekraftverken skulle utplånas på order av IMF och Världsbanken, som kräver en total privatisering av andra energikomplex?

Fackföreningsrörelsen finns ibland nästan inte, eftersom ledarna blivit en del av regeringen eller parlamentet. Fackföreningsrörelsens oberoende är den enda lösningen. Vi kan nu stödja oss på det faktum att de oberoende fackföreningarna organiserar allt fler arbetare. Vår federation av fackföreningar inom energisektorn – ”Universum” – representerar till exempel nu 34 000 arbetare. (...)

Låt oss stoppa utsugningen av människan genom människor; låt oss stoppa den kapitalistiska katastrofen; låt oss stoppa förstörelsen av mänskligheten och kriget. Arbetarklassen kommer att segra. Proletärer i alla länder, förena er!

Konferensrapport från en svensk delegat

I den Europeiska arbetarkonferensen i Paris 1-2 mars deltog 140 fackliga aktivister från olika fackliga och politiska organisationer i 19 europeiska länder. Ett 50-tal inlägg hölls under konferensen för att beskriva den pågående åtstramningspolitiken i Europa, dess konsekvenser och vad som kan göras emot den.

Ukraina och Vitryssland

Konferensen hölls mitt under den pågående och tillspetsade dramatiken i Ukraina, som aktivt framkallats och tillspetsats av Europeiska unionens (EU) och USAs agerande. Det fanns ingen facklig delegat från Ukraina, men den facklige delegaten från Vitryssland som haft kontakter med fackliga kollegor i Ukraina berättade att 20 år med nyliberal politik hade lett fram till vad som nu pågår. Den sociala situationen har blivit outhärdlig. Protesterna mot regimen hade tagits över av hårdföra kontrarevolutionära organisationer som det parlamentariska nyfascistiska partiet Svoboda och nazi-influerade högerextrema grupper som Praviy Sektor. Den ukrainska fackföreningsrörelsen hade reagerat på olika sätt och tagit beslut som stod i strid mot varandra. Några stödde statskuppen, några uppmanade sina medlemmar att komma till Maidan och delta i de nationella protesterna. Men de som kom till Maidan angreps av huliganer när de försökte argumentera för social rättvisa. Fackföreningarna i östra Ukraina stöder inte statskuppen. *”Den väsentligaste uppgiften för fackliga militanta är att backa upp ett klassmedvetande och endast det internationella samhället kan stå upp emot det förskräckliga förhållandena”*, ansåg delegaten från Vitryssland.

Om situationen i Vitryssland, sade han, att landet följer de nyliberala reformerna enligt Internationella valutafondens (IMFs) schema. Arbetarrörelsen är utsatt för ett kraftigt förtryck. Arbetsgivarna respekterar inga fackliga uppgifter och en oberoende fackföreningsrörelse har svårigheter att organisera sig och att överleva.

Frankrike

Flera talare äntrade talarstolen från den franska delegationen. I centrum för inläggen låg den ”ansvarspakt” för att slutgiltigt begrava den franska välfärden som regeringen Hollande nu i social dialog med vissa av de nationella facken försöker få igenom. Det rör sig om 50 miljarder euro i nedskärningar under tre år och att samtidigt de franska arbetsgivarna ska slippa att betala en familjebidragsavgift

på 36 miljarder euro. Flera representanter vittnade om att de två stora nationella facken CGT och CGT-FO nu alltmot förenar sig i motståndet mot pakten. *”Hollandes pakt är uttrycket för att genomföra EU-politiken. EU är kapitalets verktyg mot arbetarklassen och att enhet behövs inom fackföreningsrörelsen för att försvara välfärden och våra rättmätiga krav”* var budskapet.

De nationella facken CGT, FO, SUD-Solidaires och FSU förbereder nu nationella manifestationer och strejker mot pakten till den 18 mars. Flera talare rapporterade om hur förbittringen växer ute i de fackliga leden. En delegat från socialförsäkringssektorn sade att 160 000 anställda arbetar med att betala ut försäkringen. CGT och FO har förslagit gemensamt agerande och alla anställda kommer att strejka den 18 mars mot förstörelsepolitiken inom socialförsäkringssektorn, för kollektivavtalen och för att behålla jobben. Arbetsgivarna försöker nu till och med pressa dem att arbeta på lördagar. Det har redan förekommit enskilda strejker inom sektorn mot låga löner och bättre skydd. *”Vi vill att arbetsgivarna skall fortsätta bidra till familjebidraget som beslöts 1945, och vi är emot EU-politiken”* sade delegaten.

Alla facken inom utbildnings- och forskningssektorn har tagit ställning emot pakten och kräver slut på nedskärningar. Nyligen uppsagda färjeanställda under CGT-FO på ett konkursat bolag till Korsika kommer att delta. Enheten inom yrkeskåren är mycket stark.

Som förmöten inför 18 mars kommer det franska arbetarpartiet POI att hålla möten till försvar för kvinnors rättigheter 8 mars. Förutom nedskärning av bidrag har genom en lag antalet förlossningssjukhus skurits ned från 1 200 till 500. Detta betyder längre resor till sjukhus och större risker för kvinnor och nyfödda. Tillfälligt anställd tas i till en låg lön av 485 euro per månad. Dessutom har 130 centra för abort lagts ned, och nu finns det bara sju kvar i Paris.

En delegat från Toulouse där Air-bus EADS har fabriker berättade att företaget skall omstruktureras och 6 000 anställda skall sägas upp i Frankrike och Spanien. Fackföreningsledningarna har satt sig i social dialog med företaget, men den 31 januari vägrade anställda i Toulouse att acceptera ledningens åtgärder biträdda av fackföreningsledningarna. Mer än 2 000 anställda demonstrerade framför Air-bus huvudkvarter. Därefter har ingenting hänt och den sociala dialogen har ställts åt sidan. Facken har nu tagit avstånd från ansvarspakten och förbereder sig för den 18 mars.

Tidigare under konferensen hade en spansk delegat berättat att det i Madrid nu pågår en rättegång mot åtta fackföreningsmedlemmar vid Air-bus i Madrid. En åklagare kräver åtta år och tre månader fängelse för var och en av dem för att de deltagit i en generalstrejk 29 september 2010 mot försämringar i arbetsrätten.

Tyskland

Flera talare från den stora tyska delegationen framträdde. Den förste av dem från fackförbundet Verdi angav tonen. *”Ta avstånd från EU! Alla regeringar, blåa som röda, står till EUs tjänst”* sade han och refererade till ECB-chefen Mario Draghi som i Financial Times förklarar att den europeiska sociala modellen är död. EUs ledare gynnar en social dialog med Europafacket, som inte ens kräver skuldavskrivning. Det måste bli ett slut på pratet om en social dialog inom fackföreningsrörelsen för att istället koncentrera diskussion till att finna vägar för att ta bort hindren för en gemensam front mot det kapitalistiska systemet. *”EU-fördragen måste brytas, ingen arbetarklassens fackföreningsrörelse kan vara ärlig mot sig själv om den håller fast vid fördragen”*, sade han och tillade inför det stundade Europaparlamentsvalet: *”EU-parlamentet är bara en täckmantel (cover up) för Maastrichtfördraget och hur det skall genomföras. Har vi någonsin hört EU-parlamentet protestera mot Draghis uttalande att den sociala modellen är död, mot en höjning av pensionsåldern, mot att stoppa skatteparadisen? Varför ska vi ge legitimitet till detta parlament?”*

En annan delegat från Verdi fyllde på att EU och EU-parlamentets antidemokratiska diktat som det kommer till uttryck i den stora koalitionen i Tyskland bygger på två pelare; allting måste underkastas den gyllene regeln (dvs att det strukturella offentliga underskottet inte får överstiga 0,5 procent av BNP enligt EUs finanspakt) och konkurrenskraften måste öka. Detta har lett till en förstörelse av de centrala kollektivavtalen. Nu står miljoner anställda utan kollektivavtal. Tyskland har nu en stor andel lågbetald arbetskraft. En institutionaliserad social dialog har lett till att fackföreningsledningarna samförvaltar förstörelsen, avskedanden och privatiseringar. Stora delar av fackföreningsledningarna har accepterat en flexibel arbetsmarknad och samförvaltning. Detta leder nu till fler och fler politiska fackföreningskonflikter. Arbetare som inte längre täcks av kollektivavtal försöker nu att återta dem, vilket lett till splittring i den stora koalitionen. Anställda inom offentliga sektorn kräver nu sju procent lönelöft, vilket fackföreningsledningarna har blivit tvingade att driva. Men den tyske finansministern vill bara acceptera två procent lönelöft. Endast löntagarnas gemensamma kamp kan motsätta sig social förstörelse.

En kvinnlig delegat med rötter i östra Tyskland påminde konferensen om att CDU-politiker utlovat rikedom efter muren fall, men att folket istället fått förstörelse av industrier och samhälle. Bara ett fåtal fabriker överlevde. Sjukvården har privatiserats. Dessa förändringar assisterades av

fackföreningsledningarna i sociala dialoger, vilket lett till förstörelse av kollektivavtal och ökning av tillfällig arbetskraft. Motåtgärder försvaras av att ofta på arbetsplatserna finns flera olika kollektivavtal. Hon sade att EU-fördragen ger ingen lösning och att Gerard Schröders regering förde med sig förlust av arbetstillfällen och arbetslöshet. Konkurrenskraft enligt EU-modell är således ingen lösning.

En delegat från ett tyskt lärarförbund berättade att den gyllene regeln, som nu är inskriven i den tyska konstitutionen, förstör fackliga krav. Varje delstat måste balansera sina budgetar, och under 2012 sparades 2,5 miljarder på grund av finanspakten. Endast medel för att kunna köpa ut banker skyddas. Fram till 2020 skall delstatsregeringarna skära bort 20 000 lärartjänster. Finansministern vill sätta ett tak för löneökningarna inom sektorn. Men lärarförbunden samtycker inte längre till denna politik. *”Skulderna är inte löntagares och folks skulder”* sade han. Lärare och andra offentlighetsanställda i Tyskland har ingen strejkrätt, vilket strider mot ILOs konventioner, och detta är ett stort problem. *”Regeringen säger att vi måste underkasta oss den gyllene regeln och den vill att lärarfacket skall acceptera detta diktat”*, sade han.

En delegat från tyska Metall och SPD-medlem berättade att en strejk på Frankfurt flygplats stoppade all trafik för kraven på högre lön och kollektivavtal. I den stora koalitionen hävdar nu SPD att den kan driva på för kollektivavtal, som Schröder tidigare förstörde. Detta under trycket att osäkert anställda nu kämpar för en timlön på 16 euro, mot inhyrning och underkontrakt. Samtidigt vill koalitionsregeringen öka arbetstiden från 35 till 38 timmar utan kompensation. Tyska LO (DGB) applåderar denna typ av åtgärd, vilket kallas för samförvaltning. SPD-ledaren Gabriel kräver att fackföreningarna håller tillbaka på löneökningar. *”Som socialdemokrat anser jag detta är en skandal. Metall har växt under senare tid och facket måste kämpa för villkoren för sina medlemmar och de unga. Vi har förlorat förmåner i de tidigare centrala kollektivavtalen. Det är EU som bestämmer konkurrenspolitiken och den gyllene regeln”*, sade han.

Spanien

Även från Spanien talade flera personer. En delegat från UGT menade att den spanska regeringen helt är underordnat EU och sade att det behövs motstånd från hela samhället för att motverka den sociala förstörelsen. Oppositionen och den förenade vänstern har hittills inte givit någon lösning. En delegat från CCOO i Katalonien sade att arbetslösheten är över 6 miljoner och att det nu uppträder fall att barn dör av hunger. Men kampen organiseras. En kvinnlig delegat inom hälsosektorn från Madrid, som också deltog i Tarragonakonferensen, sade att den omfattande privatiseringen av sjukvården i Madrid hade misslyckats. Det blir ingen besparing för medborgarna, inte fler sängplatser, mindre anställda när människor hänvisas till privata sjukvårdsinrättningar. En annan delegat berättade att det finns ett upprop mot försämringar i den allmänna under-

visningen, som bl.a. en rektor vid ett universitet hade skrivit under. Studenterna på universiteten protesterar mot att studieavgifter höjts med 60 procent och vill exakt vet vilka nedskärningar som görs på universiteten. En annan spanjor berättade om Spaniens regerings inte förändrat EU:s migrationspolitik i koncentrationslägren längs nordafrikanska kusten. I tillfälliga läger förvaras upp till 1 300 flyktingar i läger som är avsedda för 300. Han menade att sju länder längs Medelhavet fått uppgiften att hålla flyktingar borta från EU. Också militära baser i Spanien deltar för att hålla flyktingarna borta. I förhållande till frågan om Kataloniens självständighet har fackliga aktivister lanserat ett uppprop som kräver Kataloniens rätt att själva fatta beslut i frågan, kring en linje som bryter med EU.

Belgien

En yngre facklig sekreterare berättade att EU-kommissionens ordförande Barroso i november deltagit i en konferens i Bryssel då det sades att 150 000 anställda inom EU i offentlig sektor måste avskedas för stärka konkurrenskraften. Det skulle t.ex. leda till en fullständig förstörelse av hälsovården inom EU med samtycke från fackföreningsrörelsen och *"den tysta majoriteten i EU"*. För att förhindra detta började 10 aktivister genomföra begränsade protester. Under EU-toppmötet i Bryssel 19-20 december hade protesterna växt till 2 000 personer som försökte blockera tillgången till centrala Bryssel. Delegaten inbjöd alla att komma till Bryssel och protestera vid framtida EU-toppmöten (se www.alliance2013.be).

En annan delegat berättade om avindustrialiseringen i Belgien som lett till att nu finns endast två bilfabriker kvar, varav Volvo är den ena. Som i många andra EU-länder bl.a. Sverige nedmonteras arbetslöshets- och sjukförsäkringssystemen. 420 000 barn lever i fattigdom, och familjeutbildning har lyfts ut socialförsäkringssystemet. IMF uttalar att nationella reformer måste vara förenliga med den internationella konkurrenskraften. Men arbetare förstår i växande grad att EU är emot dem, vilket inte de centrala fackföreningsledningarna gör. Så är Europafackets kallelse till demonstration 4 april en motsägelse. Å ena sidan vill man stoppa EU-politiken, å andra sidan vill man fullfölja den.

Italien

En delegat från CGIL kommenterade byte av premiärminister i Italien till Matteo Renzi med att den tidigare regeringen inte varit tillräckligt effektiv på att driva åtstramningspolitiken. Framförallt hade en strejk mot privatisering bland spårväganställda skapat mycket solidaritet inte bara i Genua utan även i hela landet, vilket fått regeringen Enrico Letta att retirera, och kapitalet anse honom som förbrukad. Renzi säger att han är emot all dålig politik och korruption och vill förändra institutionerna och det snabbt. Men Renzi stöds av EU och IMF och de flesta italienska partier i strävan att åstadkomma en för kapitalet

stabil regering. En tidigare chef för OECD har på initiativ av EU och IMF tillsatts för att reformera de italienska institutionerna, vilket kan riskera att splittra upp landet. Men motståndet växer i Italien 500 fackligt aktiva i metallfacket CGIL- FIOM har skrivit under ett uppprop som kräver ett slut på den nationella fackens uppgörelse med arbetsgivarna om representativiteten dvs att fackligt aktiva och fackföreningar som motsätter sig åtstramningspolitiken inte skall kunna väljas för uppdrag. Om Renzi skall lyckas bättre än Letta måste han binda upp fackföreningsrörelsen och framförallt CGIL. *"CGIL måste förändras och samarbeta"* är budskapet från kapitalet. Till CGIL kommande kongress finns motioner om att bryta med EU och kämpa för en oberoende fackföreningsrörelse. Delegaten avslutade med att säga att situationen i Italien är labil och att större mobilisationer mot åtstramningspolitiken kan komma att ske. Samtidigt varnade han för idén att det skulle gå att demokratisera EU.

Slovenien

En delegat från Slovenien påminde om att inför landets inträde i EU 2004 så utlovades vitt och brett ett bättre samhälle, demokrati och *"rule of law"*. Men landet fick nationell chauvinism. Ekonomin är helt sönderkörd och folk är högt skuldsatta. 300 000 av 2 miljoner har tagit del i demonstrationer mot åtstramningspolitiken. Den tidigare höger-orienterade regeringen har tvingats avgå och ersatts av en vänsterregering som fortsätter EU-politiken. *"Fler och fler slovenier förstår att EU betyder slaveri"*, sade delegaten.

Delegaten kommenterade också situationen i Bosnien och inledde med att säga att under Bosnienkriget 1992-95 dog 100 000 människor. Kriget kunde avslutas med Daytonavtalet under kontroll av USA, vilket styckade upp landet i geografiskt etniska områden. "I praktiken blev Bosnien ett protektorat till EU, eller ett Frankenstein monster" sade delegaten. Nu 20 år med Daytonavtalet är Bosnien det fattigaste landet på Balkan. 50 procent av befolkningen lever i fattigdom och 20 procent är akut fattiga. Arbetslösheten är 48 procent, och landet befinner sig i en nykolonial situation. Detta är bakgrunden till revolten som startade i fem fabriker i industristaden Tuzla den 5 februari. *"Vad revolten åstadkommit, som spridits till andra städer, är att den har omintetgjort Daytonavtalets institutioner på tre nivåer (från lokalt till regionalt). Folk vill inte vara etniskt uppdelade. Arbetarna i Tuzla startade en bred mobilisering för att bekämpa Daytonavtalets nykoloniala institutioner"* sade delegaten från Slovenien.

Rumänien

En delegat från ett universitetsfack beskrev EU-landet Rumänien i yttersta förfall. Ekonomin har förstörts genom privatiseringar inom alla samhällssektorer. Minimilönen är nu 200 euro per månad på grund av denna politik. Men ekonomin har inte utvecklats. Staten måste låna pengar

från IMF för att överleva. Utflyttningen av arbetare är hög. När utbildade arbetare och universitetsanställda lämnar landet sjunker kvaliteten i tjänsterna, och det civila samhället är mer eller mindre upplöst. Korruptionen är akut med omfattande "favoritiserad" finansiering. Hälsoutbildning finns inte längre. Arbetarklassen finns inte representerade i de politiska partierna.

Delegaten menade att EU som en kapitalistisk institution och med sitt regelverk har ett objektivet intresse att nedmontera och förstöra arbetarnas rättigheter och vill eliminera arbetarklassen som en oberoende klass. Människor i maktställning är inte ansvarig för någon, vilket har gjort att kollektivavtal inte finns.

Vice ordförande för Föreningen för Arbetarnas Frigörelse i Rumänien menade att tydliga krav måste ställas för att uppnå en enad front mot åtstramningspolitiken. Politikerna säger att åtstramning är den enda lösningen då det inte finns något alternativ till Trojkans politik. Regeringar, som den rumänska, underordnade till Trojkan måste opponeras. Denne delegat tog också upp den stora utvandringen från Rumänien. Familjer drabbas hårt och många barn begår självmord efter att ha övergivits av sina föräldrar.

Ungern

En kvinnlig facklig aktivist som varit medlem i lärarförbundet i Ungern i 36 år beskrev svårartade förhållanden. I Ungern riskerar fackligt aktiva som vill förbättra förhållanden för de anställda livet. Oppositionella fackliga ledare fångas samtidigt som andra ledare bara representerar sitt egenintresse och strävan efter makt. Fackliga ledare mobiliserar inte medlemmarna för tydliga krav. Fackföreningsbyråkrater ändrar stadgar till egen förmån. Trots detta försöker medlemmar sätta press på fackliga ledningar, men blir oftast besvikna. Delegaten berättade att hennes fack skickat ett brev till ordföranden för lärarförbundet och bett henne att avgå. *"Du som ledare är ansvarig för kaoset!. Med dina förhandlingar i januari 2013 har vi inget kollektivavtal. Övertid ersätts inte och lönerna sänks. Du har ansvar för att samhället splittras upp. Med lön på 250 euro per månad accepterar vi inte längre dina fåniga förklaringar. Du måste avgå, vi medlemmar tänker inte avgå"*, stod det bland annat i brevet. Men ordförande har ännu inte avgått och medlemmarna frågar sig alltmer varför de skall betala fackföreningsavgiften.

Cypern

En cyprisktisk kvinnlig aktivist som bodde i Frankrike berättade att befolkningens levnadsförhållanden hade kraftig försämrats. Den cyprisktiska regeringen försöker nu privatisera allt som kan säljas ut. När folk tar till strejk svarar regeringen med polisaktioner. Studenter protesterar mot försämrade förhållanden. Folk känner sig övergivna. *"Vad kan vi göra för att den drabbade befolkningen inte skall känna sig utelämnad"*, frågade hon. Hon besvarade detta med att

det krävs solidaritet över gränser, och varför skall fackföreningar förhandla om sådant som inte är förhandlingsbart?

Övriga länder

Det var också inlägg från andra länder. Den **danske** delegaten berättade om ett Socialistiskt folkparti i upplösning och att stora delar av arbetarklassen fått nog när den socialdemokratiska regeringen sålt ut "danska Vattenfall" till Goldman Sachs. Delegaten menade att EU kan inte reformeras. EU är ett instrument för finanskapitalet och för att försvara löntagarnas intressen måste vi bryta med EU. En **grekisk** kvinnlig delegat aktiv i Syriza, ställde den retoriska frågan hur övriga Europa kan acceptera att mer än 50 procent av Greklands ungdomar är arbetslösa? **Doreen McNally, England**, ansvarig för *"Women of the Waterfront"*, under hamnarbetarnas kamp i Liverpool 1995-98, rapporterade att alla sociala erövringar är under attack eller har förlorats. Hon nämnde att 5,5 miljoner jobb utförs utan kontrakt. England har förändrats från ett land med produktion till förvaltning av finanskapital, vilket har lett till att välfärdssystemen har kollapsat. *"Take from the needy to the greedy"* har varit politiken sade hon. Men folk börjar slå tillbaka mot avregleringar, privatiseringar och angrepp på fackföreningarna bl.a. i Liverpool. En **tjeckisk** delegat upplyste om att på nytt förena Tjeckien och Slovakien har fötts för att återta sociala rättigheter. En kvinnlig ordförande för ett lärarfack i **Portugal** berättade om strejken juni 2013 mot osäkra lärarförhållande och för nationell examination lett till att utrikesministern och finansministern tvingats avgå. Regeringen försvagades men räddades av kommunistpartiet och de gröna från att avgå. En annan portugisisk delegat betonade vikten av att bekämpa Trojkans memorandum för Portugal. En **turkisk** delegat från partiet för arbetarnas broderskap berättade att trots att Turkiet inte är medlem i EU så genomför Erdoganregimen EU-direktiven och är följsam till USA-imperialismen. Detta är bl.a. bakgrunden till de folkliga upploppen i juni 2013.

*Jan-Erik Gustafsson,
Delegat Folkrörelsen Nej till EUs fackliga nätverk*

Inlägg från en svensk delegat (utdrag)

(...) Hur har krisen drabbat Sverige?

I början av krisen, vid utbrottet 2008, så drabbades främst bilindustrin. Produktionen minskades, vilket resulterade i stora problem för underleverantörerna. Många arbetare kastades ut i arbetslöshet.

Detta resulterade i en krisuppgörelse mellan IF Metall, industri- och metallarbetarnas fackförening, och arbetsgivarna. Fackföreningen leddes av Stefan Löfvén vid den tiden, nu ordförande för Socialdemokratiska Arbetarepartiet. Uppgörelsen innebar att arbetstiden i de drabbade industrierna sänktes till 80%, med en sänkning av lönerna till 90%.

Uppgörelsen skulle vara en tillfällig kompromiss, men då vår grupp gick ut till Scantias lastbilsfabrik, i Södertälje utanför Stockholm, under sommaren 2011 var arbetarna där klivna. Vissa stödde uppgörelsen, medans en hel del sa att de gör uppoffringar nu men att de vill ha förbättringar efter att utvecklingen vänts.

Den svenska regeringen gick aldrig till frontalangrepp på arbetares rättigheter, så som har varit fallet i t.ex. Spanien. Men, arbetslösheten har ökat betydligt, speciellt bland ungdomar och andra grupper som invandrare. Samtidigt har regeringen gett skattesänkningar till de som har ett jobb. Detta har resulterat i att klyftan mellan de som har ett jobb och de arbetslösa har ökat.

Parallellt med detta har vi kunnat se en gentrifieringsprocess. Denna har inneburit att fattigare lager av arbetare har skjutits bort från arbetarförorterna, att den etniska segregationen har ökat m.m. I maj förra året bidrog den här utvecklingen till en våg av upplopp i Stockholms arbetarförorter, liknande de i London och i Saint Denis (Paris). Om än inte exakt liknande.

I Sverige har vi inte sett en bred, stor, masskamp, som i Grekland eller Spanien. Det finns endast små fickor av motstånd.

Under den senaste kollektivavtalsrörelsen skedde några strejker, främst i transportsektorn. Vi hade bussförarnas strejk, runt kravet på löneförhöjning och längre vändtider vid ändhållplatserna. Vi hade även sjöfolket i skärgårds-traffikens strejk som handlade om att arbetaregivarna ville attackera tarifflöner till förmån för individuell lönesättning. Båda strejkerna var framgångsrika.

Men några av de viktigaste fickorna av motstånd som vi har sett genom åren är i frågan om bemanningsföretag. Här föredrar fackföreningsbyråkratin lösningen att förbjuda bemanningsföretagen via lagstiftning. Vår ståndpunkt är att detta är en byråkratisk manöver. Istället har bemannings-

arbetarna själva visat att de är kapabla att kämpa för sina rättigheter på egen hand. Vi har många exempel på detta.

Vi hade händelserna på lagret i Upplands Bro år 2010. Förra året startade bemanningsarbetare på en Volvofabrik en egen fackklubb. Och vi har en AKSOS-medlem med oss här idag, som själv tog del av solidaritetsaktioner på sin arbetsplats, då polska bemanningsarbetare, med risk för sina jobb, själva organiserade upp en övertidsblockad på en köttfabrik i Slakthusområdet i Stockholm.

Vår slutsats är att vägen framåt är att bemanningsarbetarna själva leder kampen, där de kräver samma löner, rättigheter och villkor som de ordinarie arbetslagen - för att i slutändan vinna rätten till heltidsanställningar. För vad innebär den byråkratiska manövern? Fackbyråkratin ställer in siktet på de bemannade, inte på arbetaregivarna. Det är att splittra arbetarkollektiven, något som vi sett på våra arbetsplatser.

(...)

Det är vår förhoppning att denna rapport om förhållandena i Sverige kommer att bidra till att denna konferens stakar ut perspektiv på konkret handlingsenhet.

Ett sånt förslag vi från Arbetareklassocialistiska Sällskapet skulle vilja resa, är kampen för arbetstidsförkortning. Kampen för arbetstidsförkortning, mer specifikt sextimarsdagen, är inget vi kan uppnå var för sig i våra hemländer. Denna kamp måste, på grund av den internationella konkurrensen, ske internationellt. Precis som kampen för åttatimmarsdagen för hundra år sen.

*Nima Djohari-Taimouri,
medlem i Arbetareklassocialistiska Sällskapet (AKSOS)*

Uttalande från Europeiska Arbetarkonferensen 1 – 2 mars 2014

I samma ögonblick som vi håller vårt möte så iscensätts dramatiska händelser som sliter sönder Ukraina, av EU:s representanter och de europeiska regeringarna, för att underkasta arbetarna och folken en vidrig utpressning.

Då arbetarklassens strävan efter att enas och ta över sina organisationer växer över hela kontinenten, för att lösa upp de åtstramningsplaner som dikteras av EU, så har de fräckheten att gå ut med detta ultimatum:

”Om ni den 25 maj vågar uttrycka ert ”förkastande” av hela den ”omstruktureringspolitik” som verkställs inom ramarna för EU och Bryssels institutioner, så får ni själva bära hela ansvaret för att det ukrainska kaoset sprider sig till hela Europa.”

Vi, 140 arbetaraktivister och ansvariga, tillhör olika fackliga organisationer och varierande politiska arbetarrörelseorganisationer från 19 europeiska länder. Vi har samlats till en europeisk arbetarkonferens, sammankallad av en förberedelsekommitté bestående av aktivister som deltog på Tarragona-konferensen, för precis ett år sedan.

Vi har haft en omfattande debatt om den situation i vilken den politik som samordnas av EU fortsätter, dag efter dag, att skärpa angreppen mot arbetarklassen i vart och ett av våra länder. Vi har jämfört de erfarenheter vi har gjort i de klasstrider som utvecklats under hela 2013...

På den grunden har vi enats om att förkasta den utpressning som organiseras av EU:s representanter, av dess 28 regeringar och av alla de som beslutat sig för att vara dem trogna.

Vi har samlats för att avvisa, såsom lögnaktiga, de deklARATIONER av Barroso, Rehn &co... enligt vilka verkställandet av deras planer skulle bidra till att våra länder tas ur krisen.

Bland de inlägg som vi lyssnat på för att lösa upp denna lögn, så utmärkte sig inläggen från Grekland och den spanska staten och än mer gällande situationen i Ukraina, som visar till vilken grad av upplösning som IMF och EU leder folken (alla inlägg från alla kamrater från de 19 närvarande länderna kommer att publiceras i det protokoll som kommer att rapportera om konferensen).

Vi slår åter fast, med stöd av fakta, att det är ”omstruktureringsplanerna” – beslutade av finanskapitalets representanter, på vår kontinent samordnade av EU och verkställda av alla våra regeringar – som leder våra samhällen till kaos, och endast dessa!

Vi tillbakavisar deras försäkranden – som de senaste dagarna kommit från Europafackets ledningsorgan (som upprepar de som kommit från Europaparlamentet) – om att den huvudsakliga förebråelse som kan riktas mot EU-kommissionen är att den har avlägsnat sig från fördragen, som om ”omstruktureringsplanerna” inte helt och hållet ryms inom dessa fördrag.

Följaktligen reser vi oss emot sagan om en möjlig ”demokratisering” av de europeiska institutionerna, genom ett så kallat ”parlament” och vi stödjer med alla våra krafter den ”förkastelse” av EU och dess institutioner som kommer att komma till uttryck den 25 maj.

Erfarenheterna finns: arbetarklassens enda hopp för att försvara och återerövra demokratin, för våra folks framtid, ligger i en utveckling av klasskampen som kommer att tvinga var och en av våra regeringar att överge sin ”reformpolitik” och att bryta med EU och dess fördrag.

Arbetarklassens hopp i alla våra länder ligger i dess egen förmåga att samlas med sina organisationer, vars oberoende har bevarats, för att bana väg för en enad mobilisering som kommer att övervinna de hinder som fortfarande står emot oss. Vi beslutar hjälpa den med det, med alla medel som vi förfogar över.

Av alla dessa orsaker beslutar vår konferens, medveten om sitt ansvar, att för sin räkning återanvända det ”åtagande”, som avslutade Tarragona-konferensen och som i ljuset av de senaste händelserna får en större aktualitet än någonsin.

De 160 delegaterna från 13 länder representerade på Tarragona-konferensen har beslutat att avsluta konferensen med en deklaration i form av ett ”åtagande”.

Ett ”åtagande” att stärka och fördjupa det politiska samarbete som har påbörjats, över gränserna, för att hjälpa arbetarklassen och folken att komma över hindren för att förverkliga enheten mellan deras organisationer, för att tvinga våra respektive regeringar (från höger såväl som från vänster) att upphäva de åtstramningsplaner och de motreformer som de beslutat att tvinga på oss. Detta i namn av kraven från en Trojka (EU, IMF och ECB) vars diktatur endast är möjlig genom att våra regeringar underkastar sig de fördrag som de själva ratificerat mot folkens vilja.

Ett ”åtagande” till vilket vi bjuder in de aktivister inom arbetarrörelsen som delar andemeningen i detta uttalande att ansluta sig till, genom att skriva under det, sprida det vitt och brett omkring sig och genom att, i vart och ett av våra länder, ta alla de initiativ som kan stärka de band som förenar oss i denna gemensamma kamp.

Ju fler och ju mer organiserade vi blir för att agera tillsammans i denna riktning, desto mer kommer det att hjälpa arbetstagarna i våra länder att sätta stopp för de lidanden som drabbar våra folk.

- *Vägran av alla former av arbetarrörelsens underordnanden under trojkan och de europeiska direktiven, det är framförallt en vägran att underordna sig de regeringar av alla politiska färger som verkställer dessa åtgärder.*
- *Arbetarrörelsens oberoende! Det är vägen för att rädda arbetarna och folken från den katastrof som hotar och som redan är på väg. Det är vägen för att förverkliga enheten mellan arbetstagarna och deras organisationer, ungdomarna och de förtryckta folken.*

Vi beslutar att bilda ett europeiskt nätverk för gemensamma aktioner, för att – på ett organiserat sätt – stärka kampen för enhet och mot pakt-politiken i våra organisationer, samt för att driva tillbaka de olika regeringarna.

Det är på så sätt som vi i vart och ett av våra länder, och även på nivån för hela Europa, börjar smida de första länkarna i en verklig union av fria folk och fria nationer över hela Europa, fri från alla kopplingar till trojkan, EU och IMF, fri att i fullt oberoende försvara de arbetande folkens rättigheter och garantier.

Låt oss stärka den samordnade politiska aktionen från alla deltagarna på denna konferens den 1 – 2 mars 2014 i Paris. Det blir vårt eget sätt, som ansvariga arbetaraktivister, att åter bekräfta vår aktiva solidaritet med våra bröder i Ukraina, Bosnien, Grekland...

Det är vårt eget sätt att återuppliva det grundläggande värde som arbetarrörelsen försåg sig med från sin början: *den proletära internationalismen!*

Internationellt upprop till stöd för de åtta fackliga aktivister vid Airbus EADS i Madrid som åklagaren vill döma till sammanlagt 66 års fängelse för att de utnyttjat sin rätt att strejka

Vi vänder oss till den spanska regeringen som åklagaren är kopplad till, för att han drar tillbaka sin begäran om åtta år och tre månaders fängelse för var och en av de åtta fackliga aktivister vid Airbus EADS i Madrid, som åklagats till följd av generalstrejken den 29 september 2010 mot reformen av arbetsrätten.

Vi kräver att domaren lägger ned fallet

Försvara rätten till information och rätten att strejka:
riv upp artikel 315.3 i straffrätten

Stoppa kampanjen mot de demokratiska friheterna och strejkrätten!

Stoppa de politiska processerna mot fackföreningarna!

Vi är alla de åtta vid Airbus. Att angripa en av dem, är att angripa oss alla!

*Skriva under uppropet med namn och facklig tillhörighet/ansvarspost
och mejla till nedanstående kontaktpersoner*

Mer information

Nr 1–6 av denna bulletin hittar du här:

http://www.nejtilleu.se/natverk/europeisk_fackforening.htm

Kontakt: *Jan-Erik Gustafsson*   *janerik@bahnhofbredband.se*   *tel. 08 752 85 50*
                          Marcus Carlstedt   *emce@me.com*   *tel. 076 129 20 53*